

Đánbà

Tuần - báo xuất - bản ngày thứ sáu

NAM THU 3 — SO 128 — 31 OCTOBRE 1941

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUAN BAO DAN BA
76, " WIELÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30
SÁU THÁNG 2,50
MỘT NĂM 5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Quyển **Paroles du Maréchal** (Tome II) đã xuất bản
Nên hỏi ngay tại các hàng sách lớn

Giá 0\$25

CÔNG CUỘC KHUYẾN KHÍCH

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 48841

MỸ-NGHỆ Ở ĐÔNG-DƯƠNG

Mở kỳ thi trong khắp các ngành mỹ
nghệ để chọn những thứ đặc dụng

Muốn khuyến khích nền mỹ-
nghệ Đông-Dương cho ngày một
bành trướng phát đạt, và khuyến
khích các người có chí sáng kiến,
nên hiện nay chính-phủ Đông-
Dương đang hết sức chú ý đến
tất cả các thứ gì mới sản xuất ở
Đông-Dương.

Chính-phủ lại đặt các cuộc thi
về mỹ nghệ. Trong mỗi ngành
mỹ nghệ đều có các giải thưởng
riêng ngoài giải thưởng đặc biệt.
Giải thưởng riêng ấy định rằng :
nhất 100p, nhì 80p, ba 40p, tư
20p. Còn về thể lệ cuộc thi thì :

Khoản thứ nhất. — Muốn
khuyến khích và thưởng công
cho các nhà sáng chế, nhà nước
sẽ mở một kỳ thi cho tất cả các
nghề thủ công tại Đông-Dương.

Khoản thứ hai. — Bằng và tiền
sẽ tặng cho người nào trình bày
được những tác phẩm tinh xảo
nhất thuộc về :

1) Cách thức sáng chế khéo
nhất và về việc sửa chữa
dụng-cụ cho các công nghệ.

2) Những nguyên-liệu Đông-
Dương dùng để thay các nguyên-
liệu nhập-cảng.

3) Những vật liệu làm bằng
tay ở Đông - Dương để thay
vật liệu nhập-cảng

Khoản thứ ba. — Những người
muốn dự kỳ thi phải biên tên
lần lượt theo từng hạng một,

Hạng thứ 1 : Thủ công.

Hạng thứ 2 : Thực phẩm,

Hạng thứ 3 : Hàng, vải, sợi,
đệm, thuộc da.

Hạng thứ 4 : Đồ dùng trong
bếp, bằng kim khí hay bằng gỗ,
hạng đồ sắt.

Hạng thứ 5 : Đồ sứ, đồ thủy tinh.

Hạng thứ 6 : Giấy, vật liệu vẽ
bàn giấy, bia, ngòi bút, mực, còi

Hạng thứ 7 : Các đồ bào chế.
nước hoa, các đồ trang sức.

Hạng thứ 8 : Các thức đèn.

Hạng thứ 9 : các đồ chơi.

Khoản thứ 4. — Dân Pháp và
thuộc dân Pháp đều có thể dự
được kỳ thi này.

Khoản thứ 5. — Mỗi ngành sẽ
được thưởng như sau này : 1er
100p. : 2e 80p, 3e 40p, 4e 20p,

Những người được thưởng sẽ
được cấp bằng danh dự, sẽ có
một giải thứ nhất 300p, và 1 giải
thứ nhì 200p, dành riêng cho
người nào trình bày một tác
phẩm xét ra tinh xảo nhất bất
cứ trong hạng nào. Nếu số vật
liệu trưng bày khá quan hệ thì
nhà nước sẽ cấp thêm ít bằng.

Các giải thưởng sẽ do quan
toàn-quyền trao tận tay.

Quan toàn-quyền sẽ dành cho
một chỗ danh dự riêng trong
suốt kỳ hội chợ những tác phẩm
xét ra đáng thưởng.

Khoản thứ 7. — Kỳ thi sẽ mở
những ngày đầu kỳ hội chợ.

Ai dự thi đều phải gửi thơ
đến sở Khoáng-chất và Kỹ-nghệ

Khoản thứ 8. — Những
phương pháp và sản phẩm đem
trình bày đều sẽ được quan toàn
quyền phát bằng cho để giữ
quyền lợi.

THÔNG-CÁO

Thống chế Pétain

đã nói :

« Hỡi người Pháp và người
Đông-dương :

Không ai đem bán, đánh
lừa các người và bỏ mặc các
người. Kẻ nào nói với các
người như thế là họ nói dối
đấy. Họ dắt các người vào
tay đảng Cộng-sản. »



HỎI. — Hai 'chúng tôi' yêu nhau mà lấy nhau, chứ hai gia-đình đều không ưng thuận, đến bây giờ đã gần ba năm và tôi đã sinh được một con trai. Lúc mới lấy và khi sinh cháu, tôi nói với chồng tôi lấy giấy 'giả thú' và khai sinh cho cháu, nhà tôi đều khất lần. Họ nhà chồng, dù tôi đã có con, vẫn không nhìn nhận gì tới cả, và vẫn bàn chuyện lấy vợ cho chồng tôi. Trước chồng tôi khẳng khái không lấy ai nữa, rồi nay lại siêu lòng khuyên tôi nên để cho lấy vợ nếu không gia-đình sẽ không được yên ổn và định đến khi hết tang mẹ thì cưới vợ. Xem ý chồng tôi dạo này nhát nhéo với tôi lắm, và không hay lui tới thăm mẹ con tôi nữa. Sự lấy vợ cho chồng tôi đã thành một sự dĩ nhiên rồi. Vậy nay tôi muốn chồng tôi đừng lấy vợ nữa thì phải làm thế nào? Có nên nói thực cả cho người vợ sắp lấy của chồng tôi biết cuộc tình duyên của tôi không? Nếu biết mà người ta vẫn cứ lấy thì hôm cưới tôi có nên làm lễ thôi không? Nên bắt buộc người chồng làm hôn thư và lấy giấy khai sinh không?

ÁNH TUYẾT. Hanoi

TRẢ LỜI. — Chậm lắm rồi, sự lấy hôn thư và lấy giấy khai sinh. Ngay khi mới yêu nhau, tình say mê còn nồng nàn, người ta còn không chịu lấy giấy giả thú với bà và khai sinh cho đứa con, nữa là nay tình say mê đã hết, trong lòng người ta đã nảy ra ý phụ bạc bà và âu duyên khác. Bà không còn có một quyền lực gì để mà bắt buộc chồng bà những điều như thế nữa đâu. Và cái hy vọng ăn đời ở kiếp với chồng bà cũng mong manh lắm.

Bà muốn phá đám cưới bằng cách tố cáo cuộc tình duyên của bà cho người đàn bà sắp lấy chồng bà biết: đó là một sự hành động để thỏa lòng ghen tức của bà đối với người chồng chứ không phải là một phương pháp để giữ chồng bà phải chung thủy với bà. Khi người ta đã muốn xa bà, thì không còn cách gì giữ người ta ở lại. Càng những phương pháp bạo động càng làm cho người ta tức tối chán ghét mình thêm. Nếu lòng bà muốn dù lấy ai, ông cũng còn một chút thương yêu bà thì cách xử sự ấy không nên làm. Huống hồ phá đám vậy họ hỏi đám khác: Đàn bà mình không cầu kỳ, khó khăn trong sự chọn tằm chồng, phong tục còn cho người đàn ông có làm tình duyên là chuyện tự nhiên, thì ông nhà, dù bị bà phá đám, cũng vẫn có vợ khác như thường. Khuyên bà chờ nên phá đám lúc đám cưới đang cử hành. Sự hành động ấy sẽ mang nhiều thiệt hại cho bà về sau này và ngay lúc ấy dù phải

(Xem tiếp trang 14)

TƯƠNG TƯ

*Khi còn thơ ngây
Nằm trong cánh tay
Của người nhũ-mẫu
Thường để hồn bay*



*Nhẹ vào trong mơ
Theo với lời du
Dịu dàng môn trôn.
Chao! những vần thơ!*



*(Gánh gạo đưa chồng
Lặn lội qua sông...
Bồng bồng bẻ bẻ...)
Ôi là hơi nồng!*



*Cánh tay ôm siết;
Vòng đào kéo kẹt...
Đây chuyện thần tiên.
Hồn đã ngủ yên!*



*Những điệu êm du
Vân chưa phai mờ;
Nhưng tay ôm ấp
Qua lòng say sưa
Mấy người nghĩ đến*



*Ai còn quyến luyến
Đến đôi cánh tay
Khi còn thơ ngây
Vỗ say giấc nồng...*

Hồng-thu
(thanh-hóa)

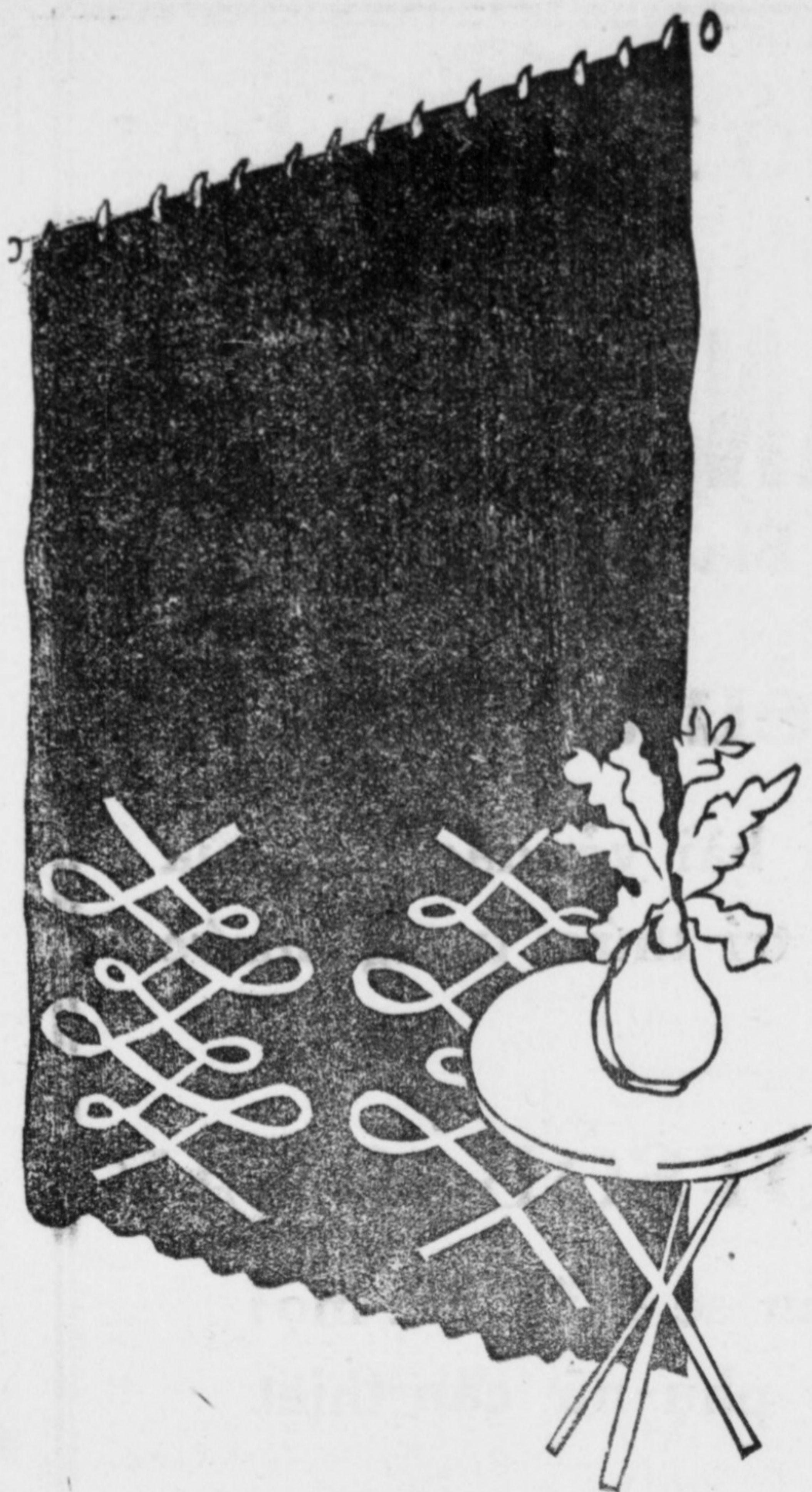
L'édition de luxe des Paroles du Maréchal

(Tomes I et II réunis)
paraîtra fin Octobre

Édition du Gouvernement Général de l'Indochine
Prix 5\$00.

Les souscriptions sont reçues jusqu'au 30 Octobre :
à Hanoi à la Marie et au Bureau de la Presse de la
Résidence Supérieure.

à Haiphong à la Marie, dans les provinces et territoires
militaires aux Bureaux de la Résidence



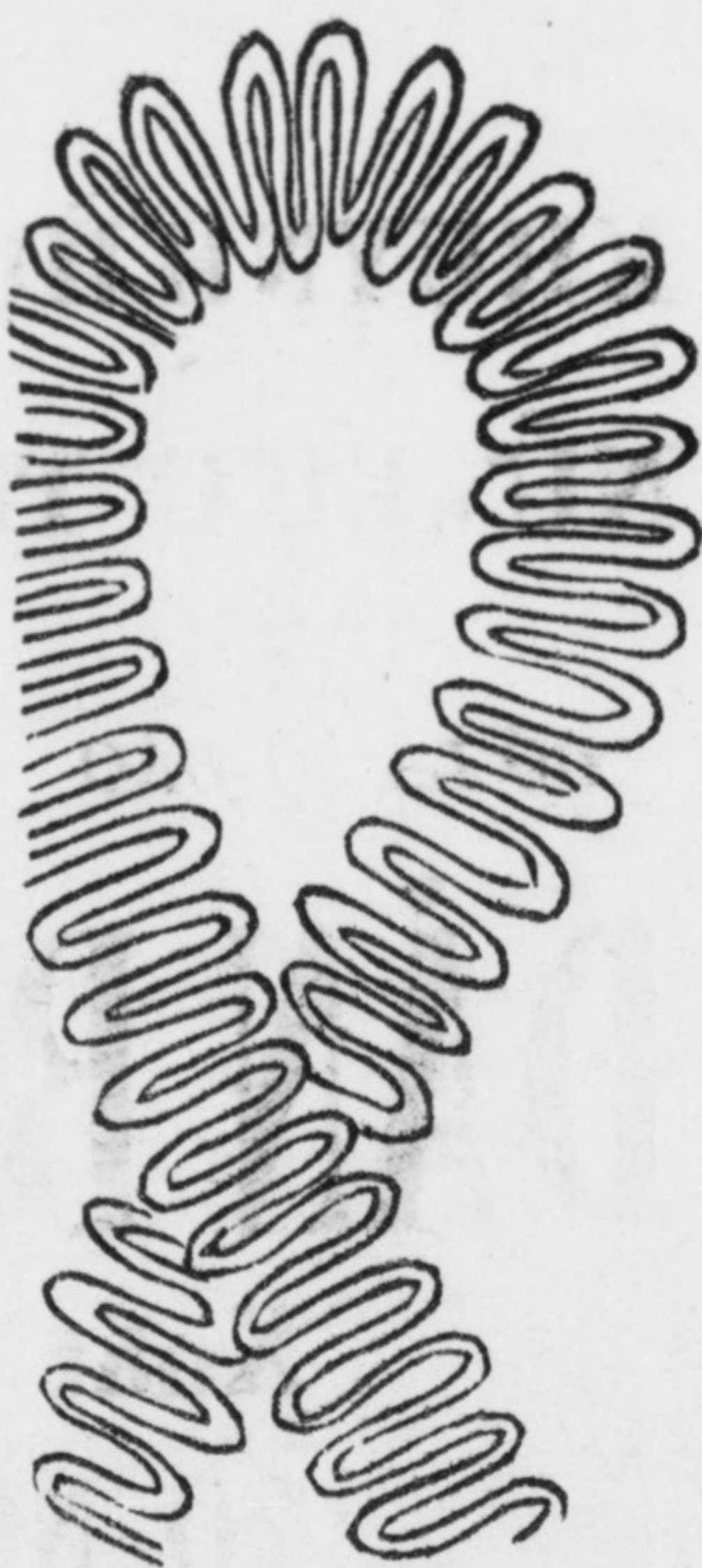
HÌNH I

Chúng tôi nhận được của một độc giả ở Huế bài này vậy xin đăng lên để hiển thị em một kiểu rèm nữa.

Độc trong báo Đàn-Bà số 127, em đã thấy đúng cách chỉ dẫn làm lại mấy bức rèm cửa nhà em. Quả thật đẹp lắm và những gian phòng sẽ trở nên sáng sủa một cách lạ. Theo hai kiểu ấy em lại chế thêm một kiểu thứ ba này: (Coi hình 1). Các chị mua những thước hàng (hình 2) chun uếp hoặc đồng mẫu, hoặc 2 mẫu khác nhau rồi bắt chéo lại dính vào rèm (hình 1).

Có một điều này các chị nên nhớ. Cái motif ấy chỉ nên dính vào quăng, gần dưới rèm thì coi mới nhấ.

NGUYỄN THỊ-HOÈ
Huế



HÌNH II

TRẢ LỜI Đ E P

Tuần này có mấy bạn gởi mua Lait de concombre thứ 3p.00 một lọ song thứ đó hết rồi, chỉ còn thứ 6p00. Vậy những bạn đó gởi thêm 3p.00 nữa cho chúng tôi.

A

CÔ MADELEINE TRẦN-THỊ-HUYỀN (Phát diệm).— 1.) Nên dùng phấn màu ocre, má hồng và son màu mandarine. Tất cả những thứ ấy có bán ở các mỹ-viện và bảo chế tại Hanoi, 2.) Chúng tôi có thể mua dùm cô. Hãy gửi chừng 10p.00. Nhớ cho biết cả màu tóc và màu mắt.

CÔ SANG (Long-diên).— Côt dùng lait de concombre làm lait vđemaquillant thì da không những sẽ sạch vô cùng lại còn hết nhờn là đằng khác. Tối tới trước khi đi ngủ, cô cứ lấy một miếng bông gòn thấm chút lait lau qua mặt, cô sẽ thấy kết-quả ngay, lait de concombre còn có công-dụng làm nhỏ da và mịn da nữa. Song da khô lắm cô không nên dùng.

CÔ TUYẾT (Phulangthương)— 1.) Cứ về mùa rét thì có rất nhiều mũi mà mũi lại tanh là do bộ phận hô-hấp không được tốt. Chúng tôi đã hỏi dùm cô, cô nên dùng thuốc này của bác-sĩ Perraudin:

Menthol	0g.33
Stovaine	0. 23
Chlorhydrate cocaine	0g.10
Adrénaline	0. 00035
Perborate de Soude	0. 70
Essence nianouli	0. 85
Baume du Pérou	2. 00

pour 100 gr.

Nếu ở chỗ cô ở không tiện mua, hay gởi chừng 3p.00 về chúng tôi mua dùm. 2.) Coi

câu trả lời cô Sang ở trên 3.) Áo nên dùng màu vert lá cây hoặc màu beige, may kiểu thường 4.) Phần dùng màu ocre rosé, son màu mandarine 5.) Được.

CÔ TOÀN (Quangngai). — 1.) Không trả lời thư riêng vì không định 0p.30 tem 2.) Cô cũng như phần nhiều các bạn gái chỉ ăn rồi ngồi xuốt ngày ở nhà thành thử người trẻ chứ không phải người béo 3.) Nếu gia-đình cô không bằng lòng cho cô tập thể thao thì thật không còn phương-pháp nào làm cho người cô gầy bớt được. Có thuốc làm cho gầy nhưng cô không vận-động thì chỉ 1, 2 tháng mỡ thừa lại tụ, cô lại vẫn mập.

CÔ THÚY-KHANH (Bacninh) — Tối tới rửa mặt cho sạch bằng xà phòng rồi lấy bông thấm chút lait de concombre chùi một lượt khắp mặt, cô sẽ thấy miếng bông trở nên rất bẩn, đó là chất lait đã rửa da cho cô. Song đâu đấy cô nên lấy miếng bông khác thấm lait nhẹ đập lên khắp mặt rồi đi ngủ. Sáng mai hãy rửa. Bôi lait lõi ấy chỉ trong tuần nhật đã thấy da trở nên mịn-màng.

CÔ QUỲNH (Haiphong). — 1.) Hết thứ lait de concombre 3p.00 rồi, chỉ còn thứ 6p.00 thôi... Đánh rằng cô thấy lait de concombre tốt, nhưng bôi vừa vừa chứ. Có tiền cứ mua để dành còn hơn là sợ hết bôi cỡ!

CÔ HOÀNG (Tourane). — 1.) Đã gởi phần, son và má-hồng. Còn thừa 3p.00, muốn mua gì nữa? « Một linh-hồn » đến Novembre xuất-bản.

BÀ VIỆN KINH-MÔN. — 1a. trong thư bà không nói rõ. Bà gởi thêm chừng 5p.00 đồng nữa. Chỗ tiền thừa trước vào sổ thêm hạn báo rồi. Tire comédons ở Pháp không sang nữa, còn ở bên này làm đã không tốt mà bán những 5p.00 một cái. Đắt quá.

MỘT SỐ BÁO VI ĐẠI

IN HÀNG VAN SỔ

Bìa hai màu

co nhiều tranh ảnh

Và có đủ bài vở đặc sắc của
các bậc trí thức trong nước

ĐỌC MỘT SỐ BÁO NÀY

các bạn sẽ thấu hết mọi
vấn-đề phụ-nữ cần-thiết

VÀ SẼ BIẾT RÕ

KHUYNH HƯỚNG TẤT CẢ CÁC BẬC NỮ-LƯU TRÍ-THỨC VIỆT-NAM

ĐÓ LÀ SỐ BÁO

ĐÀN BÀ ĐẶC BIỆT

Xuất bản đúng ngày

20 NOVEMBRE 1941



Gâteau Moka

LÀM BÁNH : Mười trứng gà thật ot, mười thìa đầy đường bột trắng. Mười thìa bột mì đầy.

Đập trứng lấy lòng đỏ và lòng trắng riêng ra. Bỏ lòng trắng vào một cái đĩa sâu lòng, dùng nĩa (fourchette) đánh lòng trắng cho thật nổi bọt như bọt sả phòng. Lúc ấy sẽ cho riêng từng cái lòng đỏ vào đánh. Đánh cho thật dậy lên, vừa đánh vừa cho đường (đường cho từng thìa một) Khi nào thấy nặng tay là được. Từ lúc đánh trứng tới khi được, vào độ bốn mươi nhăm phút!

Sau cùng hãy cho bột vào, lúc cho bột chỉ khuấy cho đều, không cần phải đánh nữa. Nên để ý là phải rây lại bột, làm cho bột tơi ra.

Trứng, đường, bột chia ra làm hai phần. Khi nướng phải để vào hai cái khay thiếc. Dưới khay phải trải một lượt giấy có thoa dầu cho bánh khỏi sát khay — Bánh nướng trong lò hay thùng sắt tây cũng được, phải để than trên dưới.

Bánh được rồi lấy ra, mỗi cái cắt ra làm bốn miếng bằng nhau, để riêng ra đĩa.

NHÂN BÁNH. — 250 gam bơ tươi, 100 gam cà phê, 200 gam đường tây thật mịn, phoi khô và rây kỹ, 200 gam hạnh nhân rang và đã nhỏ — Hai lòng trắng trứng gà, một chút phẩm hồng bằng đầu cái tăm pha với một thìa cà phê nước, để riêng. Một hộp mứt dâu thứ ge-lée. Lấy 100 grams cà phê pha với một tách nước sôi. Pha thật đặc cốt lấy nước cốt của nó, để riêng. Cho tất cả bơ ra một cái đĩa, dùng fourchette đánh bơ cho nhuyễn, vừa đánh vừa cho đường, thỉnh thoảng lại nhều vào bơ ít giọt cà phê — Chừng nào bơ nhuyễn và mượt là được. Chia bơ ra làm hai, một nửa chộn chung với hạnh nhân đã, còn một nửa để nguyên.

2) Đánh hai lòng trắng trứng gà cho thật dậy. Đánh lâu và kỹ nghĩa là làm cho lòng trắng không thể chảy ra được nữa. Phải xem cái bọt nó, khi nào bọt rất nhỏ mới được, cho vào lòng trắng một chút phẩm đỏ, pha ra thành một thứ bọt hồng hồng.

3) Mở hộp mứt ra để sẵn. Làm bằng mứt gì cũng được. Nhưng phải mứt đặc và nhuyễn (Marmelade)

BẦY BÁNH — Lấy một cái đĩa đựng bánh. Để vào đĩa một lớp bánh đã nướng rồi. Trên lớp bánh ấy, lấy dao phết vào một lượt bơ mỏng (thứ có trộn hạnh nhân) Rồi lại để một lớp bánh khác lên trên lớp bánh ấy, lại chét một lớp mứt. Sau cứ một lớp bánh là một lớp nhân, hoặc mứt hoặc bơ cho đủ tám lớp bánh.

Cái bánh đã thành hình và cao lên như một cái hộp Khi sắp ăn phải bày lại cho ngay ngắn. Lớp ngoài

bánh dùng nửa bơ (thứ không trộn hạnh nhân còn lại.) trét tất cả bốn xung quanh và ở trên. Dùng dao ăn trét cho đều, và rất khéo.

Sau cùng, lấy giấy trắng giấy, cuốn như loa kèn, cho lòng trắng trứng nhuộm hồng vào trong. Bóp lên trên bánh những đường hoa hay chữ tùy ý và tùy tay khéo.

Kiểu muốn đẹp, có thể dùng mứt miếng (như mứt dừa, mứt chanh, mứt cà chua cắt theo hình hoa lá bày lên trên. Chừng quanh lấy lạc rang rồi, tách làm hai bày từng hàng như chạm trổ)

Thế là xong một món bánh. Sau món bánh là món hoa quả. Một bữa cơm lịch sự cũng nên mua nhiều thứ hoa quả khác nhau như: Đào, lê, cam, táo, nhãn, v.v. Mỗi thứ một ít để trong đĩa, cho người khách được tùy ý lựa chọn.

BÀ VĂN-ĐÀI

Thưa bà, ông bác sĩ khuyên

Việc thông mũi cho trẻ

Nhiều người mẹ thấy trẻ hay bắt hơi, lấy làm lo ngại. Ấy là cách trẻ cố sức để làm cho mũi được dễ thở. Gặp khi nước mũi khô đóng trong mũi ta phải cố lấy những chất làm lấp mũi. Nếu những chất bẩn ở sâu ta phải dùng một ít bông có tẩm chất vaseline, đem ngoáy vào trong, để trẻ bắt hơi: các chất đó sẽ bắn ra, hay sẽ xuống gần lỗ mũi, dễ lấy hơn.

Không may, gặp lúc các chất mũi khô đóng chặt quá, làm khó thở, ngủ không yên, bú không được, ta phải tìm cách mạnh bạo hơn để thông mũi. Bây giờ nhiều người khuyên nên lấy các chất sát trùng để rửa vào mũi; nhưng thiết tưởng ta nên để dành các thứ thuốc ấy khi nào trẻ bị chứng sổ mũi thật. Đây là trẻ đã hít phải không-khí nóng quá, trong khi gặp tiết mùa đông, phải giam

hãm trong buồng kín, nên các nước mũi thành khô hợp với các chất bẩn đóng bánh lấp mũi trẻ. Muốn thông, nên lấy một miếng bông nhỏ, dài độ 3, 4 phân tây, có tẩm chất vaseline. Một tay giữ đầu trẻ cho nó khỏi cử, một tay sẽ soáy cho miếng bông dần-dần vào sâu trong mũi; ta cứ nhẹ-nhẹ cho miếng bông vào thật sâu, không lo làm trẻ đau hay bị xước da mũi; có như vậy mới lấy được hết các chất bẩn nhiều khi ở thật sâu.

Nhờ khi trẻ mắc chứng bệnh sổ mũi, ta nên cho đi thăm thầy thuốc, để xem cho rõ chứng cảm, hay mắc bệnh sổ mũi về giang mai di truyền để biết cách chữa. Nhiều khi vì chứng sổ mũi, trẻ hay quấy, chỉ tại khó thở và không bú được. Trong khi chữa thuốc, thiết tưởng cũng nên tìm cách thông mũi cho trẻ. Nhiều người thấy

(Coi trang 14)

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Ông già Lầu ở ngoài nói to :
— Thôi đừng cãi nhau nữa, cậu ra ăn cơm với thầy.

— Vâng.

Huỳnh hỏi nhỏ vợ :

— Thế còn em, em cũng ăn cơm với anh và thầy chứ ?

Ngọc chưa kịp đáp thì con ở đã bưng một khay cháo vào.

— Mà đem ra.

Nói xong Ngọc theo chồng bước khỏi phòng.

— Ấy kia ! vào con, kéo gió máy lỡ bị cảm thì khốn... ừ hay cứ ra ăn cho vui để thầy bảo đóng cửa lại.

Bữa cơm vui vẻ lạ. Đã lâu Huỳnh chưa được bữa cơm nào thanh thản như thế. Ngọc trước còn hơi ngượng nghịu sau cũng cười đùa ăn uống cả nhà. Ông già Lầu thì hết chén nọ đến chén kia vừa ăn vừa nói :

— Ấy mười bữa nay bố con mới lại vui vẻ, Con thì nó chỉ nằm, chỉ rên làm tôi sốt cả ruột.

— Sao thầy không đánh cho nó một trận. Nó ốm vờ (giả dờ) đấy thôi.

— Ôi trời ! Ai mà dám đánh nó. Lúc nó còn ở nhà, con thì con một, hơi đụng đến đã nhức đầu, đau bụng ! Thím nó bảo nó là con trời, con Phật nên không ưa đánh.

Ngọc tủm tỉm cười. Trong lòng hoang mang một chút hồi hận, nói chừa :

— Thôi thầy uống ít chớ, uống nhiều lại say quá.

— Say ! Tao chỉ muốn có thể.

Quay lại Huỳnh ông già tiếp :

— Cậu có cho là phải không ?

Bây giờ cậu vợ và những người như cậu vợ còn làm việc đời nên có khi không cho lời tôi nói là phải. Nhưng rồi đây, khi cậu vợ đã khóc mình và khóc người, cậu vợ ngấm lại quãng đường mình bước trước và nhất là khi cậu vợ thấy cái chết nó cứ hiện lù lù ở trước mặt, nó đây này, nó ở trong cái tóc bạc này này, nó kia kia nó ở trên cái lá khô kia kia, rồi nào thất vọng về tình ái về danh vọng, chắc lúc ấy cậu vợ sẽ cho lời già này nói là chí lý... Say ! uống cho say. Cậu uống đi, uống chén nữa đi.

Thấy giọng chệnh choáng của ông bố vợ, Huỳnh muốn làm vui lòng ông nên cũng uống luôn mấy chén.

Ngọc lờm chồng nói nhỏ nhỏ :

— Vừa vừa chớ kéo lát nữa không ai ngủ được hơi rượu đầu.

— Hơi rượu à ! Tao ngủ. Lát nữa cậu ra nằm với tôi, tôi còn nhiều câu chuyện muốn nói với cậu.

Huỳnh nhếch mép :

— Vâng.

Ngọc thật thà :

— Thế không ra biển ngắm trăng ?

Ông Lầu quắc mắt :

— Cái con quái này ! để tao còn nói chuyện ...



— Cậu Huỳnh này, từ 20 năm nay, lão chứa chất một bầu tâm-sự, lão chưa thổ lộ với ai, tối nay nhất định lão cởi mở cho cậu: uống đi, uống say vào :

Thế sự du du nội lão hà
Vô cùng thiên địa nhập hàm ca.
Cậu có biết hai câu ấy của ai không ?

— Dạ hình như của Đặng-Dung thì phải.

Ông già Lầu vỗ tay :

— Đúng ! Cậu cũng khá chữ nho nhỉ ?

— Bầm chỉ biết lom lem ba chữ, chớ khá gì đâu ! Còn thầy trước chắc cũng nhiều phen lều chiếu ?

Ngọc lên vào :

— Nhưng lần nào thầy cũng vô chuối.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tél: 1390

Rồi Ngọc lăn ra cười.

Huỳnh mắng vợ :

— Chỉ hèn... thừa thầy thi cử có số !

Ông Lầu cười gượng :

— Cậu tính con nó còn riều mình thế đó... có số thật. Cái số mình không đạt, bao nhiêu chí nguyện của mình đành sắp sớ lại, công việc thì bừa bộn tuổi thì già... kham không nổi, say đi chớ tỉnh làm gì nữa :

Thế sự du du nại lão hà
Vô cùng thiên địa nhập phạm ca
Ngọc sốt ruột :

— Thầy đã đọc câu ấy một lần rồi.

— Cái câu hay thế, đọc một nghìn lần cũng chưa chán ! May có biết nghĩa ra sao không ?

Ngọc bưng miệng :

— Không. Thôi thầy say rồi.

— Say đâu ! nghĩa là già rồi ! thế-sự bề bộn biết làm sao kham nổi nên uống rượu cho say đề hát nghêu-ngao ở giữa khoảng trời đất vô cùng tận ! . . Cậu Huỳnh ! lão cái nghĩa có trôi không ?

— Bầm thông lắm.

Ngọc lắc đầu :

— Nếu nghĩa chỉ có thế thì hai câu ấy lấy gì làm hay ?

Ông già Lầu cười khà khà :

— Con hiểu sao nổi. Chữ nho thâm lắm, một chữ ba bốn nghĩa phải hiểu cả nghĩa đen và nghĩa bóng của nó thì mới thấy cái hay. Cái lối học chữ nào nghĩa ấy, lơ ca-phê là cà-phê, la vát - sò là con bò . . .

Ngọc không nhịn được cười :

— Thừa thầy là con bò cái.

— Ừ thì là bò cái nữa, nhưng đồ con hiểu ngoài con bò !

Huỳnh mím môi, phân giải :

— Vâng ... Thứ chữ nào cũng thâm thúy. Bầm chữ nho thâm thúy lắm ạ !

Rồi quay lại Ngọc, Huỳnh tiếp :

— Hai câu này hay ở chỗ mình đọc lên hình như nghe rõ tiếng thở giải bực tức của một người

không gặp thời, cuộc đời man mát chưa làm tròn mà thấy mình tuổi đã già, nên tức giận muốn vợ cả Càn, Khôn uống vào bụng cho nó say đề hát vang trời đất mong hả cơn tức giận !

Ông già Lầu đập tay xuống giường :

— Hay ! Hay ! bỏ cả Càn Khôn uống vào bụng cho say ! Cậu cất nghĩa như thế mới hết ý ! A ha uống cả trời đất vào trong bụng ! Cậu phải ở chơi đây mười bữa đề giảng sách cho lão nghe, Và ngay bắt đầu từ tối nay.

○

Không hiểu ông con rề giảng nghĩa lý của thánh hiền cho ông bố vợ nghe tối hôm qua đến mấy giờ, mà sáng nay ông con rề ngủ trể thế.

Ngọc : vừa gọi chồng vừa lăm bầm :

— Dạy đi chớ ! Dạy còn sửa soạn đề về Saigon.

Huỳnh vừa dụi mắt vừa hỏi :

— Em đã mạnh đâu ! Anh có thể ở chơi đây vài ngày đợi em khỏi hẳn rồi về cũng được.

— Em khỏi rồi ! Anh không về thì em về một mình,

— Đừng làm thế mà thầy giận.

— Thầy giận gì ! Anh có thể ở ngoài này được mãi không ? Thấy ai tăng bốc mình thì thích lắm đấy ! Anh tâm thương quá.

— Có em tâm thương thì có ! Lại dối về việc tối qua không đi chơi biển chớ gì ! Thôi đề tối nay.

Nhưng tối hôm ấy Huỳnh cũng không đi ngắm trăng ở biển với vợ được. Huỳnh còn bận chiều ông nhạc. Uống nước, ăn cơm, ông già Lầu không rời Huỳnh một lúc nào, trừ khi đi ngủ. Bao nhiêu những sách vở bực bậm được ông lôi ra hết đề ngâm nga bàn luận. Ngọc bực mình chạy ra lại chạy vào. Mỗi ngày Ngọc lờm chồng hàng chục lần.

Ba ngày trời giải đẳng đẳng trôi qua. Đến ngày thứ tư, Ngọc bịa chuyện với cha :

— Chiều nay chúng con về thầy ạ.

— Thông thả, ở chơi với tao vài ngày nữa đã. Cậu ấy còn đang giảng giờ tập thơ của Đỗ Phủ cho tao nghe.

— Nhà con vừa nhận được thư ở Sài-gòn nói phải về có việc cần lắm.

Ngọc nói dối. Miệng Ngọc cứ trơ không vấp vấp chút nào.

— Ừ. Thôi thế đề lần sau cũng được. Nhưng sao cậu ấy không nói gì với tao ?

— Ấy nhà con có tính cả nê.

— Một tính tốt ! Trước tao cứ tưởng chồng mày chỉ có tây học, nào ngờ về nho học nó cũng uyên thâm lắm. Mày có người chồng như thế thật là phúc con ạ
Ngọc bĩu miệng :

— Có vô phúc thì có !

— Hừ ! Đừng bực miệng con
Giữa lúc ấy, Huỳnh ở đâu tới, Ngọc vội đón trước :

— Em đã thừa với thầy. thầy bằng lòng đề anh về.

— Có việc cần cứ nói, can chi phải câu nệ. Ta còn gặp nhau nhiều kia mà. Đề tao bảo nó lấy cho vợ chồng mấy trái, đưa đem theo đi mà uống nước.
Đợi ông nhạc đi rồi, Huỳnh bảo vợ :

— Sao em lại nói dối thầy ?

Ngọc trừng mắt :

— Không nói dối thì đề chết khô về nghĩa lý và sách vở của anh à ? (Còn nữa)

MUỐN HỢP THỜI TRANG
NÊN LẠI CHỌN GUỐC Ở

CANH CHUNG

22 Bd Gia-Long — HANOI

Có rất nhiều kiểu rất đẹp
mỹ thuật giá phải chăng



CHIẾC ÁO DẠ

CHUYỆN ÊM ĐỀM

của THU THU

Dũng làm lương tháng được ba mươi năm đồng. Không muốn vương vãi nợ nần, vợ chồng anh tính sự chi tiêu trong nhà rất cẩn thận. Năm đồng gửi về biếu bố mẹ—được cái bố mẹ anh đông con mỗi con biếu một ít, hai ông bà già đủ phong lưu ở nhà quê—sáu đồng tiền nhà, hai đồng dầu đèn củi lửa, hai đồng xe pháo và thuốc lá, còn hai chục ăn tiêu vừa đủ.

Không nuôi đứa ở, Liên, vợ anh, làm lấy hết mọi việc trong nhà. Tháng nào vợ chồng

giở trời giở đất, hay may vá lật vạt có thiếu hụt thì ngày cuối tháng ấy vợ chồng chịu khó ăn cơm với muối vùng rang, nếu trời rét, hoặc món rau luộc, nếu trời nực. Tuy thế, vợ chồng anh rất sung sướng, vì yêu nhau, vì biết an phận, không phàn nàn và không ao ước cảnh sống phong lưu của mấy bà tham, bà phàn ở ngõ ngoài.

Cuộc đời hàng ngày của Dũng, Liên cứ đều đều như thế.

Chẳng có một sự mua sắm gì hay có món tiêu bat thường gì to lớn khiến vợ chồng anh phải lo toan. Anh chị chỉ muốn có một đứa con cho vui nhà nhưng nghĩ đến sự tốn kém một đứa con gây ra, anh cải lại đồng lòng ao ước mười năm nữa, lúc nào giàu có hãy có con. Sự giàu có của anh chị cái có nghĩa là tăng lương lên dăm bảy chục.

Trời cũng cho anh chị được như ý. Thấm thoát lấy nhau được hai năm, chị vẫn chưa có thai nghén. Giáp mùa rét năm ấy, chị đem cái áo dạ và cái áo sa tanh đen ra phơi phóng và mặc thử. Chị giặt mình thấy khó khăn lắm mới lồng tay được vào cái áo dạ.

Chị đã béo ra mà chị không hay. Chiếc áo dạ may từ hồi cưới không vừa với chị nữa. Chị nắn những đường khâu để xem có thể nới rộng chiếc áo ra được không? Không thể được, những đường nối cạp quá. Chị tự trách mình sao lúc may không dặn thợ nới bặm hàng vào, để phòng khi muốn nới rộng ra. Thôi không mặc được chiếc áo dạ thì mặc chiếc áo sa tanh vậy, nó vốn rộng hơn chiếc áo dạ.

Nhưng giở đến chiếc áo sa tanh chị càng chán ngắt. Vì là một thứ sa-tanh thường, nên mặc một vụ rét nó đã sờ lông chòm chòm và tự nó cản nó, cứ thùng lổ chỗ như mặt người rỗ hoa.

Đang loay hoay với hai chiếc áo thì anh Dũng về. Anh nói:

—Ừ, rét rồi, bỏ áo ra mà mặc.

Liên đáp lại, gần như khóc:

—Áo không mặc được nữa, mình ạ.

Anh Dũng nghe cái tin ấy như nghe cái tin dữ dội. Anh cầm lấy chiếc áo, nói là vợ cầm lấy thì đúng hơn, giọng anh hấp tấp:

—Sao? Mối sông à? Đâu? Mối có sông đâu. Chiếc áo dạ vẫn lành lặn mà. Chỉ có chiếc áo sa tanh hơi rách.

Chị Liên đáp:—Áo chật quá không nong vào được mà cũng không nới ra được nữa mới là khổ chứ!

Anh Dũng ngắm người vợ lại dơ chiếc áo lên để so sánh và cố nĩa lấy một hy vọng, anh bảo vợ:

— Nào mình để anh mặc cho xem sao nào. Mình có đẩy ra thật, nhưng chiếc áo dạ này trước mình cũng may rộng.

Chiều chồng, Liên đứng ra cho chồng sờ áo. Chị cố thu cái bàn tay cho nhỏ, chị thót cánh tay, thót người chị lại. Cái áo chật-vật lăm mới mặc được vào người. Nhưng một khi chị mặc được vào rồi thì người chị cứng đờ như khúc gỗ, không cúi xuống được, cơ hồ cử động một cái là cái áo nó bung ra.

Anh Dũng lắc đầu:

— Chật quá thật!

Thấy chồng băn khoăn, nhăn nhó, chị Liên nói một câu cho yên lòng chồng:

— Thôi còn chiếc áo sa tanh em mặc tạm vậy.

Anh Dũng thở dài: — Mặc gì, nó thủng lỗ chỗ khắp cả. Đành phải may cái khác, chứ không lấy gì mà mặc.

— May thì tiền đâu?

Anh Dũng ngồi trầm - ngâm. Mãi anh mới nói:

— Hay may rồi giả góp.

Chị Liên nghe siêu siêu, vì chị cũng vừa chớm cái ý nghĩ đó. Song chị lại giật mình, chợt nhớ đến chuyện bác cai lục-lộ ở cạnh nhà, chỉ vì con ốm, lấy non già một bát họ năm chục bạc. Tưởng nào không có tiền đóng họ, phải vay sồi thật nặng lãi để đóng bù, rồi nợ đó để nợ, lãi để lãi, cứ thế mà thành ra lươn khươn như người vào vòng lưới chỉ quần vào chó gỗ không ra. Chị thấy gương gầy mà kinh. Với lại chị cho

sự đi vay nợ để may áo nó bày bày thế nào ấy, chị không thích.

Anh Dũng đáng chừng cũng đang phân vân nghĩ ngợi như chị, và muốn cho lòng được quả quyết, anh vỗ bàn đánh thịch một cái:

— Nhất quyết là vay. Người ta chỉ có cái ăn, cái mặc không hoang phí thì cũng phải cho đủ. Đề tối nay tôi đến ông Phú. Bà ấy cho anh em khắp trong sở vay góp. Tôi hỏi tất được.

Chị Liên vội đáp: Hãy thông thả để em xem, xem có nơi được ra thì mặc tạm vậy. Cái dạ còn đẹp, bỏ tiếc lắm.

Chị Liên nói thế, vì chị nhất quyết không muốn lấy họ để may áo, chị vừa nảy ra một sáng kiến. Bữa cơm chiều hôm ấy hai vợ chồng ăn không mấy ngon. Chị Liên mãi lo không biết cái điều sáng kiến của chị có thành không? Dũng chưa chi đã tưởng tượng thấy trước cái thái độ ngượng ngập lúng túng của anh lúc đến nhà ông Phú ngó lơ vay nợ ông ta. Anh lại tuây cả những cử chỉ của ông Phú vào cái hôm đầu tháng nhân viên trong sở lãnh lương.

Ông lên đi tirag bàn giấy một va dên trước mặt từng người vay nợ của ông, chìa tay ra:

— Nào toa lĩnh cho «ma phẩm» xin.

Anh còn nhớ cả các bộ điệu hùng hồ của người vợ ông Phú khi đến trước cửa sổ đón những con nợ mà chồng bà không đòi nổi. Anh ghê ghê thấy mình sắp

là nạn nhân của vợ chồng ông Phú.

Sáng hôm sau trước khi anh Dũng đi làm, chị Liên dặn chồng:

— Đừng ngổ ý với ông Phú vội mình nhé, đề hôm nay em thử nói áo xem có được không đã.

Một buổi sáng hôm ấy, chị mang hòm xiềng ra lục, chị nhớ chị còn một miếng dạ rộng nguyên khổ và dài chừng hai tấc thừa ở cái áo dạ, chị vẫn cất cẩn thận. Tìm thấy miếng dạ chị mừng rú lên. Thế này thì chị lại có cái áo dạ mặc rồi. Chị loay hoay tháo hai tay, và tháo rời hai thân áo ra. Chị cắt dạ can vào tay, nách, vào hai bên sườn áo. Chị lược xong, để đó làm cơm, lòng mừng khắp khổ.

Anh Dũng về, anh vỗ vập hỏi ngay chị: Thế nào mình có nơi được không?

— Được, được mình ạ, đây này. Chị mang áo ra khoe với anh. Anh khen hà hà: Em tài quá, khéo quá. Nương mặt anh vẫn râu rầu. Lúc ăn cơm, anh bảo vợ:

— Tuy mình nói khéo thật, ai vô tình không biết là áo can đâu. Nhưng thế nào cũng phải may một cái áo khác. Mặc thế coi sao tiện.

— Ồi chào! Em có hay đi đâu mà can áo đẹp. Em nói em không muốn vay nợ để may áo đâu.

— Nếu mình không muốn vay nợ thì thôi. Nhưng tôi nhất quyết từ tháng này mỗi tháng tôi để ra ba đồng để mua rét sang

(Coi tiếp trang 15)

DOCTEUR HY

81, Rue Richaudeau - Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ

NGHỀ LÀM BÁO Ở NƯỚC NGOÀI

TÌNH CẢNH MỘT TỜ BÁO PHÁP KHI QUÂN ĐỨC TỚI KINH ĐÔ

Dưới đây là bài tường-thuyết của một tờ báo kể lại những nông nỗi khó khăn mà báo ấy đã trải qua khi quân Đức kéo vào kinh thành Paris.

Báo ấy phải chạy giặc từ bữa 13 Juin 1940 và những người viết báo từ chủ - nhiệm đến phóng-viên đã tận tâm để cho báo không phải nghỉ ngày nào.

Các bạn hãy nghe những chuyện cảm động của báo ấy trên con đường lưu lạc :



« Đêm nay báo ra rồi chúng ta sẽ lên đường. Ngày mai, phải in ở tỉnh Poitiers .

Người ta nghe tiếng những chuyến xe cuối cùng chạy trên đường Champs Elysées. Tiếng buồn bã của kinh thành đang chạy trốn do những con đường ấy còn có thể đi qua được.

Trong nhà báo những tiếng nghe quen hàng ngày — tiếng điện thoại, tiếng đánh máy, tiếng vô-tuyến-diện — bây giờ đều yên hết.

Hết thầy nhân viên trong tờ báo đều đứng chờ ở chung quanh ông chủ nhiệm.

Thật ra từ bữa nay, chúng tôi không hay xa nhà báo. Những người nào làm việc ban ngày thì ăn cơm tối xong cũng trở lại nhà báo để hỏi nhau về tin tức. Qua 2 giờ sáng, nhà báo còn đông người. Bốn giờ sáng, những viên thư-ký tòa soạn còn lo « làm những tin vô-tuyến-diện » rồi gục đầu xuống bàn ngủ một cách mệt nhọc lắm.

Đến ngày hôm nay, không một ai trong nhà báo.

Ông Fernand Laurent, từ khi xảy ra trận Dunkerque, không được tin tức gì của con ông ở mặt trận hết.

Quan sáu Bécord, người viết bài bình phẩm chiến sự mỗi ngày trên mặt báo có cho chúng tôi hay rằng không còn nhiều hy vọng đâu nữa. Quân Đức cách thành Paris còn có chừng 50 cây số, còn có vài phút nữa thôi.

Một tờ báo dời đi tỉnh khác không phải dễ dàng gì. Hai người anh em trong tòa soạn đã lên Poitiers từ hôm trước để sửa soạn ra số đầu tờ báo « Le Jour chạy giặc » không thể nào làm cho được một tờ báo hoàn toàn như cũ nữa.

Nếu chở hết máy móc, sách vở, vật-liệu của tờ báo đi,

Chiếc nón quai thao

Tua óng tơ ngà tha thướt
gió,

Vành vàng lá lưa nắng tươi
xinh.

Khuôn hoa e-lệ trong khuôn
nón,

Say mắt chàng trai liếc gửi
tình.



Nhưng dép cong nghiêm
bước thẳng đường,
Đầu ngợ tơ nón gió vương
vương.

Chàng về, mắt đắm sâu
thương nhớ...

— Cả một trời xuân nhạt
nắng hương !

CÔ ANH-THƠ

phải nhiều chuyển xe lửa mới hết được. Ông chủ-nhiệm chúng tôi muốn hy-sinh một phần lớn vật-liệu để chở cho nhân-viên trong tờ báo có thể đem gia-đình đi theo.

Chúng tôi gồm hết thầy trên 100 người, đi với gia-quyển. Những người có xe hơi chở người không có xe, trên mũi xe còn chở giấy in báo. Chúng tôi hẹn ở nhà in Nord-Ouest tại tỉnh Poitiers. Ai đến trước thì phải lo làm tờ nhật-trình liền.

Nhờ vậy mà báo chúng tôi vẫn ra như thường, có trễ mất hai giờ mà thôi. Vậy mà chạy từ Paris đến Poitiers mất 500 cây số. Mà nào đường có dễ đi. Xe cộ rộn ràng, chật ních. Cả thành Paris với những giấy tờ, sổ sách, với những người làm công, những kho vật-liệu của các bộ, đều rời kinh-thành mà chen lấn trên đường.

Khi mới tới tỉnh Poitiers người ta có liền cái cảm tưởng rằng tỉnh ấy không còn chỗ mà chứa thêm 1 người nào nữa. Dân Bỉ chạy giặc đã chiếm hết khách sạn, các nhà phố, cho đến sở bưu-diện, tòa đốc lý cũng hết chỗ. Ba chục ngàn chiếc xe bỏ ở nơi đất trống vì không có dầu xăng mà dùng.

Muốn vào trong tỉnh phải có giấy phép riêng, nếu không thì phải ở ngoại ô ngủ trên bãi đất.

Mai bạn đồng sự của chúng tôi đến Poitiers hôm trước để lo việc xuất bản tờ báo, thì một người phải ngủ ở trong tòa soạn còn một người ngủ ở bãi cỏ công viên đã biến thành một cái phòng ngủ rộng lớn.

Công việc của tờ báo « Le Jour » bắt đầu tiến hành. Một người lo làm tin tức, còn một người xé thư

(Xem tiếp trang 13)

CUỐN TẬP GỒI ĐẦU CỦA MỘT SỐ ĐỒNG

nam nữ học sinh ngày nay

Điều tra ngắn của bà VĂN-ĐÀI

(Tiếp theo kỳ trước)

MỘT cô khác tặng bạn một bài thơ bằng chữ Pháp ý nghĩa bài thơ rất ngộ. Thật là một món ăn hòa hợp cảm tình và tỏ ra người tặng bài thơ này là người ngoan ngoãn và có nhiều đức tính tốt. Tôi lược dịch: «Ráng đề trong vò vài yển hy vọng và thêm vào đây một tạ những sự sẵn sàng. Một chút ít lòng tốt và lòng tin. Ấy thế là lòng được vui vẻ.»

Mettez d'abord dans un bocal
Deux ou trois livres d'espérance.
Puis vous y joindrez un quintal
De petits soins de complaisance.
Une mesure de bonté
Un quarteron de confiance
À discrétion de la gaieté
Quatre ou cinq pots d'obéissance
etc. etc...

Các cô bạn gái viết cho nhau kể ra thì rất nhiều, nhưng tóm lại cũng chỉ chung một ý nghĩa, tỏ tình thân ái, lo về lo sợ những ngày xa xăm, ca tụng cuộc đời học sinh tuổi trẻ.

Nếu chỉ có thế thôi, thì những tập kỷ-niệm đáng được ta chịu mến, đề yên cho các cô các cậu giữ kín trong các ngăn kéo bàn học, chẳng nên đem ra bày trước mặt các bậc phụ huynh làm chi. Song tại hại là những cô nữ-sinh lớn thường trao cả cuốn tập kỷ niệm cho các bạn trai, bạn học hoặc chỉ là bạn phiếm.

Những tập kỷ-niệm của các cô thiếu nữ đã ở nhà rồi cũng thuộc về loại tập này mà ta cần phải nói đến rất nhiều.

Vậy thì các cô ấy đã đưa cuốn tập kỷ niệm cho bạn trai để họ ghi bút tích vào đấy. Và những bạn trai của các cô đã viết những gì? Những lời thân-ái mà ngay là bạn gái đồng giống viết cho nhau, cũng là quá đáng, quá cái giới hạn bạn bè. Tôi thử dịch một đoạn của một cậu học sinh viết vào tập của cô bạn:

«Cái tình bằng hữu của đôi ta sẽ thiên-niên trường cửu, luôn luôn nó ở quanh bạn, quanh tôi (trong nguyên văn chữ Pháp dùng lối tutoyer là một sự xưng hô rất mực thân mật) Nó phưởng phất trong làn không khí quanh chúng ta, nó ướp cho bầu không-khí ấy một mùi hương ngào ngạt, bí mật, một mùi hương thuần-túy và mê-ly, mùi hương của tình bè-bạn.»

Rồi sau này khi hai mắt bạn nhắm lại mãi mãi, bạn sẽ đem theo vào năm mồ của bạn cũng như tôi sẽ đem theo vào trong năm mồ của tôi tất cả những sự đẹp đẽ ấy, để khiến chúng thành bất tử với linh hồn của đôi ta ở bên thế-giới ấy, xa...xa lắm...»

Bên cạnh một bức vẽ đôi chim cùng đậu trên cành, cậu sinh-viên nọ viết tặng bạn gái:

«Em ơi! em hãy trông tình thân-ái của đôi chim này, nó là hình-ảnh của tâm hồn đôi ta mãi mãi»

Thôi! một đôi tình-nhân cũng không viết cho nhau những câu âu-ếm hơn!

Lại những câu của một cậu

khác đề trong tập kỷ-niệm của cô bạn;

«Nếu sau này định-mệnh có mang thêm nghị-lực cho anh đề một ngày kia anh thực-hành được cái mộng niên-thiếu của anh thì người anh tìm đến trước nhất sẽ là em!»

Thực là một câu cầu-hôn bóng gió. Lại nữa:

«Không biết làm sao xưa nay T. ghét đàn bà con gái thế. Trước mặt T. không có một bông hoa nào đẹp, một nụ cười nào tươi. Thế mà từ khi gặp N. (ên cô nữ sinh) T. thấy lòng T. trở nên hiền-từ ủy-mị và có rất nhiều tình cảm với tất cả bạn gái. Có lẽ là N. đã đem nụ cười tươi thắm, những câu nói nhiệm mầu làm cho lòng T. thấy đời là tươi đẹp».

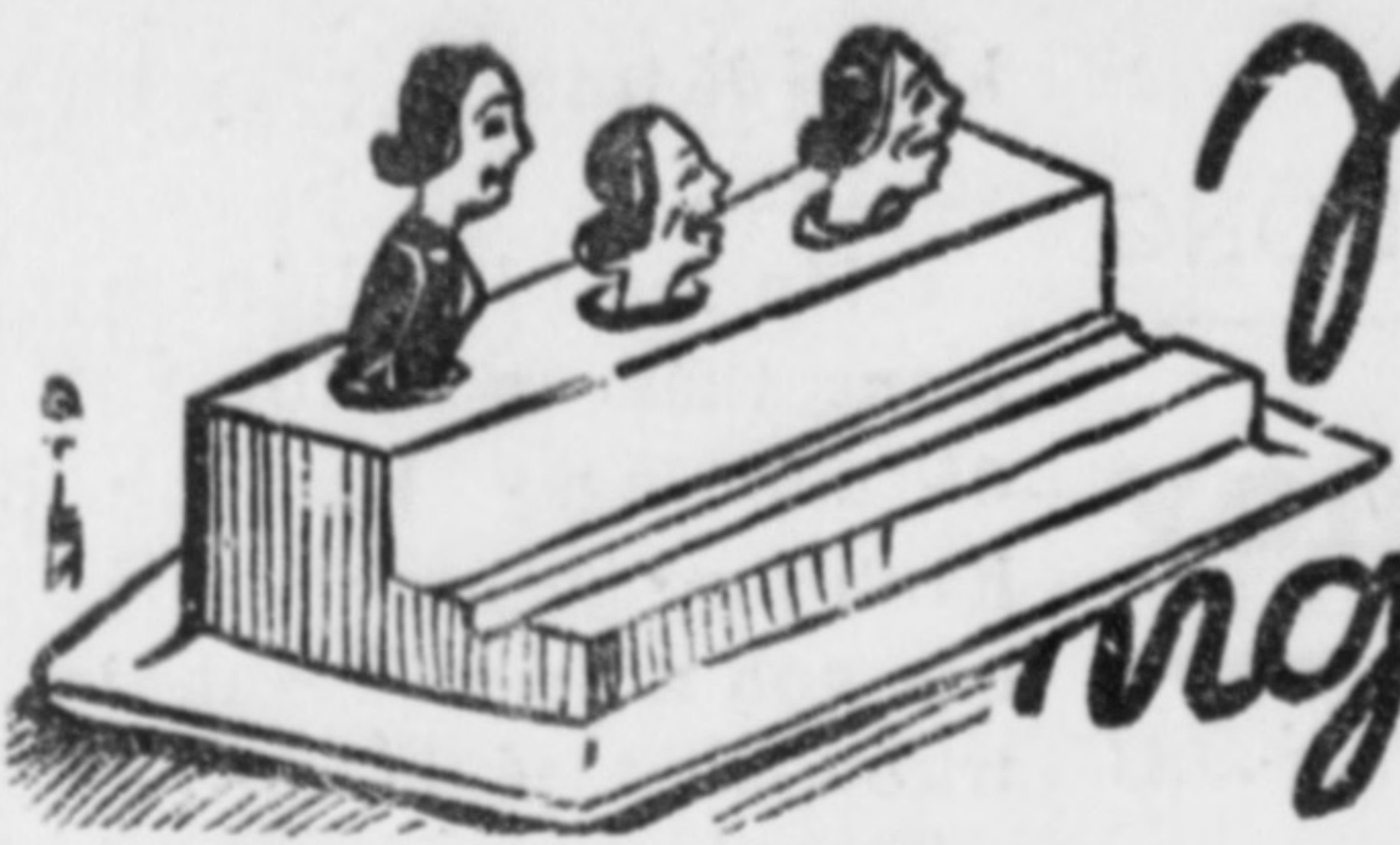
Miệng lưỡi Don Juan cũng chỉ đến thế.

Tóm lại hầu hết những lời của các bạn gái đều có vẻ nửa là bạn-hữu nửa là tình-nhân. Cô nữ-sinh mới lớn lên tình cảm đang hồi ủy-mị nghe những lời ngộ-ngào nịnh nọt ấy khỏi sao không sao suyễn tẩm lòng và lấy làm kiêu hãnh? Bởi thế, nên tôi thấy nhiều cô mới mang tập kỷ niệm ra khoe nhau để cho nhau biết rằng mình được nhiều bạn trai có cảm tình. Rồi các cô làm mất cả ý nghĩa cuốn tập kỷ niệm đi, không cốt ý ghi lại chút bút tích của người bạn thân mình đã chọn lựa, mà chỉ cốt nịnh cho nhiều lời khen ngợi mình, nịnh nọt mình dù cái người thốt ra lời ấy chỉ mới quen mình trong chốc lát.

Sau khi đã trình bày những điều tôi nhận xét về cuốn tập kỷ niệm, tôi xin hỏi các phụ, huynh những tập kỷ niệm ấy có ích gì cho học sinh thanh niên hay không?

Và cha mẹ các trẻ em có nên ngăn cấm con mình không được có tập kỷ niệm ấy?

(Coi trang sau)



Ngô nghĩnh

ĐÀN BÀ SƯU TẦM

Những tiếng sét quái gở

Sét nhiều khi gây nên những trạng thái kỳ lạ và hiên lành vô cùng. Chẳng hạn có tiếng sét biến thành khối tròn bay quanh trong nhà chỉ khiến cho người ta sợ sét rồi nổ lên tan ngay.

Nhà thi - sĩ Du Bellau (1528-1577) có kể lại rằng giữa đêm tân hôn của Francois de Montmorency với cô Diane de France (con riêng của vua Henri II), một tiếng sét đánh qua cửa sổ, bay vút chung quanh trong buồng rồi bay thẳng đến chiếc giường của cặp vợ chồng mới cưới đốt cháy hết chăn màn nhưng cặp vợ chồng này không việc gì duy chỉ phải một phen hú vía.

Nhà tu đạo Spallazani kể lại rằng : giữa cơn bão ngày 29 Aout năm 1791, một cô gái quê đang ở ngoài ruộng bỗng thấy sau

một tiếng sét, một khối lửa to bằng hai nắm tay lặn trên mặt đất, quẩn lấy chân cô này, chui vào trong người cô ta, rồi bay vọt từ trong cổ áo ra ngoài và cùng sét lên không khi biến mất.

Cô gái quê này sợ quá ngã lăn ra, may có hai người ở gần đấy chạy lại cấp cứu, nhưng cô ta không việc gì hết.

Những việc trên đây xảy ra luôn, nhưng người ta cứ coi là những sự huyền bí của thần thánh gây ra ; cũng như ông cổ Grégoire de Tours (Tác giả cuốn Une histoire ecclésiastique des Francs viết bằng tiếng la-tinh) có kể một hôm ông cổ Saint Martin đang làm lễ thì có một khối lửa hiện ở phía trên đầu ông này rồi bay vọt lên cao, trước những con mắt ngạc nhiên, thành kính của bọn con chiên có mặt buổi lễ ấy. Nhà họa sĩ Enstache Lesuer có lấy cái tích này vẽ thành một bức tranh sơn bầy ở Louvre.

Còn bao nhiêu chuyện lạ khác như : một người bị sét đánh chẻ đôi người chẳng khác gì bị một nhát búa ; — chiếc cà-vạt của một đô-kề bị sét rất mất ; — một ao cá bị sét đánh không một con nào sống sót ; — một trại bò bị sét đánh chết hết những con nào lẻ loi, duy chỉ những con nào đủ đôi (có vợ, có chồng) là chẳng việc gì cả.

Và sau cùng đến câu chuyện tiếng sét chữa bệnh của ông Fliammarion kể sau đây :

Năm 1898, vào tháng Sep^r. ở Roumaines (Aube) có 1 người bán hàng cơm tên là Finot, đứng ở trước cửa xem giới mưa bão, bỗng có một làn chớp nhoáng theo sau : 1 tiếng sét rữ rội làm anh ta ngã lộn xuống đất và bắn vào tận góc nhà. Anh ta lúc trước vẫn bị tật tê chân, đi đứng phải dùng gậy nhưng từ khi bị sét đánh khỏi hẳn và đi đứng được như thường.

Những trạng - thái quái gở trên đây không phải là câu chuyện hoang đường, nhưng mà là những hiện-tượng huyền-bí khiến những nhà khoa-học phải tốn công suy nghĩ để tìm tòi.

cô PHẠM-THỊ-PHÚC dịch

Tâm hồn phụ nữ

Tại làm sao người thiếu-niên lúc hỏi vợ muốn vị-hôn-thê của mình là người lãng mạn ngây-thơ, có tâm hồn mơ-mộng, mà đến khi lấy làm vợ rồi lại chỉ ước ao cái người ấy chỉ là người nội-trợ đảm đang ???

Tại làm sao người đàn ông lại phụ-tình ? Mà sự phụ-tình ấy có phải là căn-nguyên sự suy-kém của đàn bà không ?

Tại làm sao các bà, các cô muốn người ta hiểu mình mà lại không chịu kể rõ lòng mình cho người ta biết ??

Muốn trả lời sắc đáng những câu hỏi ấy xin các bạn hãy đọc cuốn :

Tâm hồn phụ nữ

Của bà giáo Lan-Tú.

Lê-doãn-Vỹ.

Sách in bằng giấy bản

Mỗi cuốn giá 0\$50

Mua /inh hóa-hóa giao ngân hết \$88
Ở xa mua xin gửi p66 (cả cước) về cho

Nhà in Mai-Linh, Hanoi

Sách in có hạn,
xin đặt mua trước kéo hết

Mùa cưới

Các bạn gái sắp về nhà chồng, các bạn gái đi phù dâu còn đợi gì không lại nhà :

QUÊ HIÊN

36 — HÀNG BỒ — HANOI

Đề đóng một đôi giày đẹp đúng kiểu mà lại rẻ.

NAM-NỮ' HOC-SINH

(Tiếp theo trang 11)

Theo ý tôi, cuốn tập ấy thuộc về loại sách của các em nhỏ là một dịp cho các em phát triển tài nghệ hay cảm tình của mình một cách đáng khen. Cuốn tập kỷ niệm sẽ làm cho trẻ em nhớ lại những ngày sống vô tư lự của tuổi ấu thơ—Sau này khi đã ra đời chen mỗi khi cầm lấy cuốn tập trông thấy những bức ảnh, những lời

âu yếm thơ ngây của những bạn đã xa cách mọi nơi thì lòng cũng được an ủi một đôi phần.

Trái lại, tập kỷ niệm thuộc về loại tập người lớn, dù có ngu được những ý tưởng ấy, song sự dễ dàng, sự thân mật của một số thanh niên, gần đến tuổi thành nhân có thể gây ra những thiên tình sự có hại về sau cho người chủ cuốn tập đó nữa. Có nhiều ông bà cho rằng: « Tập kỷ niệm chỉ là con chim xanh đưa tiều buổi đầu tiên trên đường tình ái ».

Câu ấy không phải là quá đáng. Riêng về tính nết, tập kỷ niệm lại làm cho số đông trở nên kiêu hãnh vì những lời quá khen tặng ở trong ấy nữa. Tôi mong rằng phụ huynh các nam nữ học nên đề tâm đến hành vi của con cái mình, trong những tập kỷ niệm này và khuyên bảo các con cái một cách đại lượng. Đối với con gái tập kỷ niệm chỉ có thể đưa cho các bạn gái, các bà giáo, anh em trong nhà, nếu là bạn trai, thì ít ra người ấy cũng phải là người quen biết lâu với tất cả gia đình mình mới được. Không nên bắt cứ ai ai cũng đưa và để cho người ta viết thế nào cũng được. Những cuốn tập như thế, không bao giờ có thể giữ được làm kỷ niệm lâu dài.

VÂN-ĐÀI

CHIẾC ÁO DẠ

(Tiếp theo trang 9)

năm may cho mình chiếc áo dạ mới. Sang năm thì cái áo này khó lòng mà đeo được nữa.

May quần áo tôi còn đủ mặc vài ba năm. Nếu có béo ra thì tôi tha thải của anh cả một vài bộ cũ. Anh em xin của nhau, không sao.

Dũng tưởng nói thế để yên lòng vợ khỏi thắc mắc về vấn đề y-phục của mình. Song anh không ngờ vô tình anh đã làm cho lòng Liên buồn tủi, buồn tủi cho chồng chớ chẳng phải cho riêng nàng. Buồn tủi về nỗi chồng không có quần áo phải xin của anh. Nhưng đề đến lúc ấy hãy hay lúc nào phải xin, nàng sẽ ngăn chồng và tìm cách may cho chồng một bộ mới. (Còn nữa)

THƠ TÍN

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ
Librairie Hội ký (Nam-Định)
cô Bằng-Tuyết (Phontion) ông Hoàng-văn-Huệ (Vientiane) cô Hồng-Yến (Phu-Tho) cô Nguyễn-thị-Mão (Bắc-Kạn) cô Mộng Lan (Tĩnh-Túc).

CÔ TUYẾT (Phủ-lạng-Giang) hạn báo của cô đến 26-12-41 hết; trả tiền báo, cô mua mandat gửi về cho rất tiện.

CÔ NGỌC-THẠCH-TÂM (Thủ-dầu-Một) báo từ 1 đến 80 hết, vậy cô có lấy từ số 80 đến 119 cô cho biết sẽ gửi vào.

DẦU NAM ƯỜNG

ÊM DIU

BÁN TẠI :

MAI-LINH

HANOI, HAIPHONG, SAIGON, PHUC-YEN. HONGAY



Tổng Đại-Lý Hanoi

Nguyễn văn Đức

11 Hàng Hòm

Tổng Đại-Lý Nam-Định

Việt-Long

28 Bến-Củi

(cả các phủ huyện)

Ngài nào ở Nam-định xin lại mua buôn ở hiệu Việt-Long ử ng như chính hiệu Haiphong

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được :

Le patais de la lune

Loại sách trẻ em của nhà Mai-linh xuất bản giá 0p10.

Tham thì thâm

Loại sách nhi-đồng của nhà Cộng-lực xuất bản giá 0p10

Người em sâu mọt

Tiêu thuyết của Vũ-trọng-Can nhà Cộng-lực xuất bản giá 0p65

Vậy xin giới thiệu cùng độc giả.

T. B. Đ. B.

EXTRAIT VEGETAL

SEYNIA

Agent exclusif de l'Indochine (Nord)

GIÚP CÁC BÀ, CÁC CÔ CÓ BỘ NGỰC VỪA Ý

Le Lux Crédit Foncier Hanoi

Le flacon 2\$80

Tél. 1210

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

lũ trái, bà làm âm i, người ta có quyền gọi đội xếp đến mang bà đi.

Tôi khuyên bà mấy điều thiết-thực hơn: Nếu bà không thể chịu được, một khi chồng bà lấy vợ khác, người ta coi bà như vợ lẽ con thêm, thì ngay bây giờ bà nên hành động. Tình ái không bền vững được bà thì bà hãy cầu đến pháp luật bên nước cho bà. Vì chồng bà là người ngoại quốc, bà nên thưa tại tòa Tây an, xin tư pháp bảo trợ kiện chồng bà đã quyến rũ bà có con cái rồi bỏ. Luật pháp sẽ bắt chồng bà phải bồi thường cho bà, chu cấp cho mẹ con bà.

Ngoài ra, mọi cách hành động khác tôi thấy đều vô ích và làm cho bà thêm mang tiếng.

HỎI.— Tôi và Nh. yêu nhau, vì chuyện gia đình, tôi không thể cùng chàng kết bạn trăm năm được, tôi viết thư tuyệt tình.

Tức, chàng đem chuyện tình-ái của tôi với chàng ra kể lể với khắp mọi người. Những câu chuyện trước kia chúng tôi cho là tốt đẹp thiêng-lêng thì nay chàng đem ra phô-trương với mọi người để bêu xấu tôi.

Vi vậy, tôi có thể khinh chàng, quên chàng mà không bị lương-tâm cắn rứt, và mang tiếng phụ bạc với chàng không?

BÀNG-TUYẾT

TRẢ LỜI.— Lương-tâm cắn rứt hay không là một sự nó đến tự nhiên ngay sau khi ta làm một điều trái hay không trái, chứ không đợi người nọ người kia phê bình phán đoán mới thấy lương-tâm mình cắn rứt hay không.

Cô đã phụ chàng trước, dầu sao tại cô cũng có lỗi với chàng. Biết đâu vì cô phụ chàng, đau đớn, chàng mới làm cái cử-chỉ mà chàng không tự biết là đê hèn và vô liêm-sĩ. Ấy nói mà chơi thôi, chứ một người đàn ông có nhân cách dù bị phụ bạc cũng chẳng nên sử sự tồi như chàng. Và cô, một người đàn-bà có nhân hậu, cũng chớ nên nhân cơ ấy đánh lừa cái lương-tâm của mình, mà khinh ghét chàng thêm.

Tốt hơn là quên, quên để trọn bản phận với người chồng sắp cưới. Những tro tàn không bao giờ nên khơi lên nữa.

HỎI.— Em gái tôi rất ham đọc tiểu thuyết vì thế nó đem lòng yêu một gã văn sĩ rất lông bông lang bang. Nay nó cứ một hai đôi lấy gã đó. Tôi nên có những lời khuyên gì để cảnh tỉnh nó?

ĐUỜNG

TRẢ LỜI.— Ông chắc chắn gã văn-sĩ đó rất không có nhân-cách chứ?— Với lại dù không chắc chắn, ông cũng nên bảo với cô em những nguy hiểm của một người đàn bà muốn làm vợ văn-

sĩ ở nước mình—vì văn sĩ nước mình hay nhân danh nghệ thuật để truy lạc khổ vợ, khổ con lắm. Nếu ông biết rằng lấy văn sĩ ấy cô em ông sẽ phí hoài hạnh phúc thì ông nên lấy quyền lực làm anh ra mà ngăn cản, dầu phải bạo động. Nếu thế mà không ăn thua thì... đành chịu. Hãy để cho cô em ông theo cái số phận của nàng.

THU-LINH

Thưa bà ông bác sĩ khuyên

(Tiếp theo trang 5)

trẻ bị tắc mũi, lấy miệng hút mũi, như thế rất không hợp vệ sinh, có hại cho trẻ, vì dễ truyền, thêm vì trùng trong miệng vào mũi nó. Có một cách hút mũi cho trẻ rất giản tiện và sạch sẽ, là dùng một ống cao su nhỏ như chiếc dũa, đem luộc kỹ, vẩy sạch hết nước, rồi một đầu áp vào lỗ mũi trẻ, một đầu đề vào miệng người hút; và trẻ không bị lộn óc, vì bị hút quá mạnh.

Khi trẻ đã lớn hơn, hiểu biết lời bảo, ta nên dùng cách sau này để thông mũi: Bắt nó ngửa mặt, đổ độ 4,5 giọt dầu vaseline, hay dầu olive vào mũi, để yên độ một phút, rồi bắt trẻ đứng ngay giây, một tay bịt chặt một lỗ mũi, trẻ sẽ cố xì ra rất mạnh. Sĩ song bên nọ, lại bắt đầu bên kia; như thế độ hai ba lần, thì bao nhiêu chất bẩn trong mũi sẽ ra hết. Các trẻ cần phải xì mũi theo cách đó vì chỉ có cách đó mới làm sạch hết hai bên mũi, chỗ mũi thông xuống cuống họng «shino-pharynx» và xuống mồm «tromped Eustache».

Bác-sỹ LÊ-HỮU-MỸ

MÙA CƯỚI ĐÃ TỚI Các bạn gái còn đợi gì không đến **LONG HƯ'NG**

11 Rue Coton Hani

mà trọn những đôi GIẤY KINH kiểu tối tân làm tặng về yêu kiều của các bạn. Nhà Long-Hưng có riêng xưởng may chế những thứ giấy đó ở Huế nên chỉ có GIẤY KINH LONG-HƯNG là VỪA ĐẸP, VỪA BỀN

LONG HƯ'NG

lại bán cả mũ feutre, cravate thượng hảo hạng với một giá rẽ đặc biệt

Các bạn trai tới mua mau kẻo hết

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TỜ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (đũ) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Phầy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám, cửa kính, tủ kính lem nhem luốc nhuốc, ấy là cái biểu hiệu chính thức sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bời, biếng nhác, nghèo khó hàng họ ế-âm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay: BLANC D'ALLEMAGNE: là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính, cốc, đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phoi được nắng già sẽ trắng như tuyết và nó có hai cái đặc điểm: khi cầm mũ đội lên đầu không giầy ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra hết bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi lại sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam đắc. Có bán tại các đại lý RƯỢU CHỔI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0 \$ 07 Cần đại lý các tỉnh, hỏi An Hà 13 Rue du Cuivre — Hanoi.

Chỉ có phương thuốc này mới trị đặng HO LAO

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ *Trịnh Hải-Long* (nội tổ ông đốc-học *Hào*) là một phương thuốc bí truyền sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học *Hào* đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đờm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ: 5\$00 và 3\$00. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho:

M. TRỊNH-VĂN-HÀO (Directeur Ecole)
Villa N° 110 Rue Vassoigne Tân-dinh Saigon

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xở mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.
Chỉ có một thứ thuốc:

THUOC YÊN

của hiệu *Đại-Quang* là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay. Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNH NGANG — HANOI

Đã có PHƯƠNG PHÁP BÀI TRỪ SỰ SINH ĐỀ KHÓ

Ài ai cũng sợ sinh đề khó, song quý bà, quý cô đừng sợ đề nữa, vì đã có phương pháp bài trừ về sự đề khó.

Bảo-mẫu dưỡng thai hoàn là phương thuốc tiên, người có thai mỗi tháng dùng chừng 3 hộp bổ huyết dưỡng thai, thêm sức lực, đến khi sinh chuyển bụng ít đau, tử-cung trơn, đẻ rất mau không đều chi khó khăn, mà đứa nhỏ lại mạnh mẽ để nuôi mau lớn. Giá mỗi hộp 1p00, uống làm 5 ngày.

NHÀ THUỐC

VÕ VĂN VÂN

THUDAUMOT

Hanoi 108 phố Hàng Bông
Haiphong 62bis Cầu-Đất
Vinh-yên 43 Lê-quân-Duyệ
Phúc-yên 29 phố Đề-nhã
Viết-tri phố Việt-lợi Phutho
hiệu Phúc - sinh - đường
Yên-bay 8 Resident Fillion
Laokay phố Cốc-lều Baccan
phố Gallié 1 Thái-nguyên
hiệu Quảng-thành Tuyên-
quang 3 Duchesne Thái-binh
hiệu Minh-đức Ninh-giang 77
phố Ninh-tĩnh Haiduong
17a Maréchal Foch và khắp
các tỉnh nơi nào treo biển.

Võ-văn-Vân

THUỐC
HỒ
CON CHIM



Gia truyền thần dược

HO ĐỜM
HO GIỎ HO KHAN
HO GÀ

Người lớn, trẻ - con ho
cổ đờm nhiều chỉ ngậm
một lúc thấy long đờm
giẻ chịu hoặc khỏi ngay
Bao to uống 4 bản : 0\$30
Bao bé uống 2 bản : 0\$15

Hỏi ở các nhà ĐẠI LÝ
PHÒNG TỊCH CON CHIM
Khắp Trung, Nam, Bắc-Kỳ

MUỐN CỎ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ
ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Sích bạch đại hạ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm, nếu không gộp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐẠI HỒNG-KHÊ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HỒNG KHÊ

75 Hàng-bồ đ ện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755

HANOI TONKIN

CERTIFICATS CỦA CÁC BÀ ĐỖ CÓ BẰNG TỐT NGHIỆP Ở HANOI VÀ AIPHONG KÝ

Chúng tôi công nhận thứ « RUỢU CHỒI HOA KỲ » dùng để soa cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thứ PHẤN soa rôm « CON GÀ » khi tắm xong, chấm vừa trắng vừa lặn rôm khỏi ngứa lại thơm nhiên.

Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới này để các bà khi làm sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực.

12 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký :

Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Nguyễn-thị-Đắc Bà Lê-thị-Tiến Bà Nguyễn-kim-Minh Bà Lương-thị-Khang Bà Ngô-thị-Nhung Bà Nguyễn-thị-Đoàn Bà Ngô-thị-Dinh Bà Đỗ-thị-Liên Bà Trương-ba-Thanh Bà Nguyễn-thị-Lan Bà Nguyễn-thị-Nguyên.

10 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HAIPHONG ký :

Bà Joséphine Bà Trương kỳ-Tiên Bà Louise-Tân Bà Phạm-thị-Lan Bà Lê-thị-Ba Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Lê-thị-Ngân Bà Lê-thị-Ng Bà Nguyễn-thị-Phượng Bà Nguyễn-thị-Thừa.



Nhan sắc chị
đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má
uống

Cửu Long Hoàn
đi!

1 viên Cửu-long-hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

Tổng phát hành Bắc-Kỳ. Lèo Bắc Trung-Kỳ * Etablissements VAN-HOÀ. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Walemt